

Sedmero plastových panen

...a další povídky

**Martin
Kolářek**

Martin Kolářek

SEDMERO PLASTOVÝCH PANEN

...a další povídky

Copyright

Autor: Martin Koláček

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-70-3 (ePub)

978-80-87856-72-7 (mobipocket)

978-80-87856-73-4 (pdf)

VLÁDCE OSTROVA SVATÉHO MUHEHE	5
NÁSILÍ	11
SEDMERO PLASTOVÝCH PANEN	15
581G	19
APOKALYPTICKÝ KALENDÁŘ	26
BENÁTSKÉ ZRCADLO	41
PRVNÍ KNOCKOUT	44
IQ	48
PETROSEXUÁL	53
DUCH POMSTY	59
LEKTVAR NESMRTELNOSTI	70
SÁGA O HRÁBHLIM	76
DĚTSKÁ HRA	84
VÁLKA A BLÁBOL	92
VLKODLAK	108
KOMPARZ	113
NEVIDITELNOST	120
NEJEDNODUŠŠÍ PŘÍPAD INSPEKTORA COLOMBA	127
POVÍDKA, Z NÍŽ VÁM BOUCHNE HLAVA	132

Na ostrově Svatého Muhehe žil jeden bezvýznamný řítík.

Předpokládám, že netušíte, co že to řítík je, protože se tato malá zvířátka nevyskytují nikde jinde na světě, než právě na ostrově Sv. Muhehe. Řítík je tvor velmi podobný krtkovi, jen s tím rozdílem, že není černý, nežije pod zemí, neživí se hmyzem, nemá ocas a místo čumáku má cosi, co vzdáleně připomíná sešrotovaný Volkswagen. Má ale, stejně jako krtěk, velmi hrabivé ruce.

Řítíci bývají stvoření poměrně plachá a mírumilovná, s pevnou hierarchickou strukturou společnosti a s neměnnou každodenní rutinou, spočívající v hrabání a rozšiřování svých přepychových sídlišť. Ne tak ovšem náš Řítík.

Náš Řítík se řítíkovskému průměru výrazně vzdálil. Když pár let strávil očicháváním řití nadřízených řitíků a stále to nevedlo k cestě na vrchol společenské pyramidy, přestalo ho to bavit a prostě všem ostatním řitíkům ukousnul hlavičky.

Když se zbavil konkurence, usedl na všechna místa v Sídlištní radě, sám se jmenoval Velkým řitíkem a začal žárlivě pokukovat po částech ostrova, která měla v držení jiná zvířátka. Obzvláště ptáčekové Proletácci mu pili krev svým štěbetavým optimismem a krákoravým rovnostářstvím. Řítík začal sprádat plány, jak se stál opravdovým pánem celého ostrova.

S ostrovem Sv. Muhehe se však měly brzy začít díť velmi zásadní změny.

Ostrov Svatého Muhehe měl rozlohu průměrného fotbalového hřiště a ležel nedaleko břehů Západní Afriky, naprosto nezaznamenaným jakýmkoliv kartografickým ústavem. Byl objeven náhodným trosečníkem z potopené marocké obchodní lodi, která měla na palubě tunu ryb, 2 tuny dřeva, půl tuny utečenců a 32 tun marihuany. Část nákladu se zřejmě vyplavila na břeh s ním, což vysvětluje, jak dostal ostrov své jméno. Co to však nevysvětluje, je, jak zde onen trosečník dokázal založit rodovou linii. Nejpravděpodobnějším scénářem je neobvyklá adaptabilita řitnického DNA. Ať již to bylo, jak chtělo, od této doby zde žila zdárně se rozvíjející lidská rodina.

V době našeho Řitíka se potomci onoho trosečníka, shodou okolností tři bratři, začali konečně zajímat, jak vypadá svět mimo jejich ostrov. Tento odvážný krok se dá zřejmě přičítat buď tomu, že konečně došla marihuana, nebo tomu, že došly sestry. Ať tak či onak, nejstaršímu bratrovi, hnanému abstraktem či libidem, se podařilo doplatit do Evropy a zmizet v hnojišti evropských

velkoměst. Když se po několika letech opět objevil na svém ostrově, měl za sebou nedokončené studium mezinárodních vztahů, praxi v nadnárodní společnosti a žloutenku typu C.

Během návštěvy policejní stanice v ulici policejních stanic v Paříži přijal občanské jméno Marián Kurvel, načež byl vyhoštěn zpět do země svého původu. Jako okamžitou reakci vyhlásil Nezávislou republiku Svatého Muhehe a vyhostil francouzské diplomaty. Francie zaslala protestní nótu a zavedla pro Nezávislou republiku Svatého Muhehe vízovou povinnost, čímž ovšem de facto uznala její existenci. Většina světa jen pokrčila rameny, protože ostrov dosud nebyl objeven a žádný stát si na něj tedy nečinil nárok. Marián Kurvel se stal prezidentem a bylo mu přiděleno místo v Organizaci Spojených Národů. Osobně se nikdy žádného zasedání nezúčastnil, ale využíval své pozice k zasílání sprostých dopisů různým světovým vůdcům a nemravných návrhů prodavače v místní kantýně. Protože to bylo ale chování zcela běžné v rámci OSN, Marián Kurvel se stal brzy váženým členem světového společenství.

S jeho reputací mírně otřásl incident, při němž navrhnul, odhlasoval a přijal velmi inovativní rasové zákony, na jejichž základě popravil oba své bratry. Stal se tak nejen jediným vůdcem NRSM, ale také jejím jediným obyvatelem. Dopustil se tak historicky ojedinělé 100% úspěšné genocidy.

OSN zaslala protestní nótu a Mariánu Kurvelovi pohrozila, že by mohl přijít o své křeslo v radě. Kurvel odeslal zpět pár sprostých dopisů a záležitost tím byla uzavřena.

Ostrov se stal vyhledávanou turistickou destinací, především pro zbohatlé členy čínské komunistické strany, která vyjádřila podporu místnímu demokratickému režimu. Všichni turisté byli po návštěvě velmi zklamáni, když zjistili, že zaplatili tisíce Yuanů za návštěvu ostrova, který přejdou za tři minuty tam a zpátky. Jediné potěšení nalézali v masakrování Proletáčků, kteří je svým štěbetavým soudruhovským optimismem vytáčeli snad ještě víc, než našeho Řitíka.

Ne, nebojte, nezapomněl jsem na Řitíka. Řitík stále seděl v Sídlištní radě a sprádal své plány na vyhlazení všech ostatních zvířátek na ostrově. Úbytek Proletáčků jej samozřejmě těšil, ale bylo to málo. V mokřině za Kurvelovou chatou se bezostyšně roztahovaly Hnojničky, na dvou místních palmách se pásli Kokotáci a břehy stále ovládali Krabičáci, jimiž Řitík opovrhoval za jejich neschopnost stavět hnízda, ale ještě více se jich bál pro jejich nevypočitatelnou povahu. A tak pomalu hrabal a čekal.

Netrvalo dlouho a Kurvel konečně udělal závažnou diplomatickou chybu. Začal ji vlastně zmatený čínský zloděj, který v Pekingu vysával benzín podtlakem z čínských katalizátorů, omráčily jej výpary a probral se až na ostrově Svatého Muhehe, naprosto netušíc, jak se tam dostal. Zřejmě se jej majitel některého z vysátých aut nejdřív chystal upálit, což by vysvětlovalo, proč bylo jeho

oblečení a vlasy nacucané benzínem, ale těsně před vykonáním svého hrůzného činu se rozhodl pro zcela jiný hrůzný čin a nebohého zlodějčka zlomyslně poslal do Kurvelovy náruče.

Když Kurvel zjistil, že se jedná o černého pasažéra, o jehož návrat cestovní agentury nestojí, rozhodl se využít vysoké koncentrace benzínu na jeho těle a otrávit jím Hnojničky, které si libovaly v extkrementech za jeho chatrčí.

Ne, že by snad někomu v OSN vadilo Kurvelovo hazardování s místním životním prostředím či životem bezvýznamného zlodějčka. Naopak, to se považovalo za důkaz rychle se rozvíjející civilizace. Problém byl, že tento úmysl neoznámil a náhodně přeletivší americká špionážní sonda zaslala do Pentagonu spektroskopickou analýzu, na níž byly zcela jasně viditelná residua ropy v Kurvelově díře na hovna.

Náhle se v OSN začaly znovu přetřásat Kurvelovy zločiny proti lidskosti a jeho sprosté dopisy a někdo si všimnul, že na ostrově záhadně zmizela většina řitíků. Sliznice řitíků zcela náhodou obsahují malé množství jedovatého cyklourinoethylenu, který by ve velmi nepravděpodobném případě, že by byl vyextrahován zcela čistý metodou postupné reurinace řitíka, mohl posloužit k vývoji biologické zbraně nezměrně ničivého charakteru. Zpráva Pentagonu záměrně nevedla, zda nezměrně silného či nezměrně slabého. Bud' jak bud', i přes protesty Číny a Ruska začala vznikat aliance, připravující se na úder proti Kurvelově republice.

Většina zemí Evropské Unie se připojila k osvobozené armádě a vyjádřila podporu procesu demokratizace ostrova Svatého Muhehe. Nejednoznačně se vyjádřila pouze Česká republika, která nechtěla odmítnout žádost svého velkého spojence USA, ale zároveň si nechtěla popudit své velké strategické partnery Rusko a Čínu. Vyslala tedy do oblasti pouze „podpůrné“ jednotky, tedy polní nemocnici, chemickou jednotku a podpůrnou dělostřeleckou palbu.

Když ale dvousettisícová spojenecká armáda přijela k ostrovu, který se chystala osvobodit od tyranského diktátora, zjistila poměrně zásadní překážku pro obsazení strategicky významných pozic. Ostrov byl totiž příliš malý na to, aby se tam vešla. Vyloděn byl tedy pouze jeden britský letoun, dva američtí důstojníci, jeden kanadský desátník, evropský prezident a jedno české dělo.

CNN toho dne přinesly následující zprávu: „Bitva o ostrov Svatého Muhehe stále zuří. Spojenci vstoupili na ostrov z jihu a obsadili pobřeží, západní část ostrova a jeho střed. Východní část ostrova je však stále v rukou prezidenta Kurvela. Do cesty k jeho obsazení se postavilo masivní letectvo a artilerie. Prezident Kurvel se schovává na východě v nepřístupné oblasti pokryté bujnou vegetací.“

Co na CNN nevěděli nebo zamlčeli, bylo, že ono letectvo bylo ve skutečnosti špatně zaparkované britské letadlo, které teď stálo zaseklé napříč ostrovem ze západu na východ, neschopné se otočit, natož odletět. České dělo, opatřené poctivým motorem sovětské výroby, bylo vyloděno hned vedle letadla přímo

na střechu Kurvelovy chatrče. To by se sice otočit mohlo, ale jak bylo vzápětí zjištěno, stroj buď nebyl připraven na tropické podmínky, a nebo nefungoval už předtím. Oba stroje tak zcela odřízly spojení od východní části ostrova, kde se prezident Kurvel opravdu schovával v nepřístupné vegetaci, přesněji řečeno v křoví, které v minulosti používal jako septik.

Ani přes naléhání nebyl evropský prezident ochoten překročit hranici a obětovat se pro své národy, a tak byl ostrov rozdělen demarkační linií na oblast osvobozenou a na oblast stále ovládanou rebelským diktátorem. Boje dočasně utichly a měl následovat proces poválečné obnovy ostrova.

Prvním krokem byly historicky první svobodné volby. V ten slavný den reportérka CNN zmateně oznamovala: „Historicky první svobodné volby na ostrově Svatého Muhehe dopadly zcela jasným a nezpochybnitelným... volebním patem. Zvolen nebyl nikdo, a to počtem 0 hlasů. Odborníci se domnívají, že je to ukázka nezralosti populace ostrovní republiky, která byla příliš dlouho zvyklá na vládu tyрана Mariána Kurvela. Při volbách navíc nastal incident, při němž byly jednomu z kanadských vojáků ukradeny hodinky s vodotryskem. Spojenecká armáda se proto rozhodla, že v rámci zajištění bezpečnosti v oblasti a výchovy místní populace k demokracii zanechá na ostrově několik stovek vojáků.“

Na pozadí reportáže byl vidět evropský prezident, jak vysvětluje Listinu základních práv a svobod několika vyděšeným ptáčkům proletáčikům.

Dalším krokem byla obnova místního průmyslu. Česká republika, jejíž 60% akcií vlastní elektrárenské konsorcium ČEZ, vyjednala ještě před obsazením ostrova postavení jaderné elektrárny, k čemuž měla dostat celé 3% rozlohy ostrova, a především měl být projekt dotovaný ostatními spojenci.

Tato lukrativní nabídka udělala českému prezidentovi Skřetoslavu Rausovi pár nových vrásek na jeho neoliberálním čele. Ne, že by jej snad trápila skutečnost, že stavět elektrárnu na ostrově, jehož populace po spojeneckém útoku čítá jednoho člověka a pár zvířátek, je totální zhovadilost. Jeho problém spočíval v tom, že plocha, kterou před invazí vyjednal, při velikosti ostrova představovala přibližně metr čtvereční, a to bylo na pořádnou jadernou elektrárnu poněkud málo. A on si nemohl dovolit zklamat svého hlavního investora, který už měl připraveny tuny radioaktivního materiálu k převozu na ostrov.

S přispěním jisté japonské developerské firmy se podařilo problém vyřešit, a to pomocí miniaturizace. Postavit plně funkční továrnu a zařízení na obohacování uranu o velikosti jednoho metru čtvereční je totiž tak nákladné, že spolkně celou sumu potřebnou na stavbu elektrárny běžné. Navíc bude natolik neefektivní, že spálí jen o něco menší množství paliva. Tak budou nejen splněny veškeré požadavky investora, tedy že bude stavba přehnaně drahá a zajistí pravidelný odběr paliva, ale navíc uklidní ekologické organizace tím, že jej spotřebuje méně, než obvykle. To, že elektrárna nebude produkovat prakticky žádnou elektrickou energii, je v podstatě nepodstatné, vzhledem k tomu, že na ostrově stejně nebude nikdo, kdo by ji odebíral.

A tak, zatímco Kurvel pomalu umíral hlady ve svém křoví, na ostrově začala růst extra moderní miniaturizovaná jaderná elektrárna. A co osud nechtěl, přesně na místě bývalého sídliště řitíků.

Řitík se ze začátku snažil proti stavbě protestovat. Když nepomohly transparentky v řitičtině a pískání aktivistických hesílek, začal se přivazovat k bagříkům a k plůtku elektrárničky. Kromě několika pohmožděnin však ničeho nedosáhl.

Jeho protesty přestaly ve chvíli, kdy se do centrifugy na obohacování uranu začalo vozit surové palivo. Řitík pochopil, že přišla jeho příležitost, jak se konečně vypořádat se všemi zvířátky na ostrově.

Elektrárna měla samozřejmě silnou ostrahu. Asi 50 aliančních vojáků ochraňovalo stavbu před teroristickým útokem a před rozšlápnutím. Malého řitíka si však skrz dav, který kolem stavbičky postával, nikdo nevšiml. A tak Řitík začal pravidelně krást obohacený uran z centrifugy a vyrábět vlastní jadernou bombičku.

Ptáčci proletáčičci si jeho podezřelých aktivit všimli, ale výměna generací způsobila třenice uvnitř strany, a tak nebyli proletáčičci schopní se zorganizovat natolik, aby proti řitíkovým aktivitečkám něco poskytli. Řitík proto svoji jadernou bombičku dokončil, z betonového krytečku pod elektrárničkou ji odpálil a vyhladil všechna zvířátka na ostrově.

Mezinárodní společenství si jaderného útoku samozřejmě všimlo, ačkoliv vojákům na ostrově nezpůsobil nic moc horšího, než že jim spálil ponožky... a že o pár let později všichni umřeli na Syndrom svatého Muhehe. Státy NATO přičetly zodpovědnost za teroristický útok Kurvelovi a rozhodly se, že rozdělení ostrova není řešením, a že bude třeba přijmout nové kroky k zajištění stability v oblasti.

Prvním krokem byla letáková kampaň, jíž se spojenci pokoušeli přesvědčit obyvatelstvo ostrova, aby pomohlo při hledání Kurvela. Vzhledem k tomu, že na výzvu neodpověděl jediný člověk, který by byl ochotný na nalezení diktátora spolupracovat, došlo NATO k závěru, že obyvatelstvo za svým vůdcem stále stojí, a rozhodlo se na uvalení sankcí. Jednou z nich bylo také pozastavení jaderného programu ostrova Svatého Muhehe. Dále spojenci dali jasnou výzvu obyvatelstvu ostrova, aby program v termínu několika měsíců zcela ukončilo, a především aby vydalo Mariána Kurvela mezinárodnímu soudu. V opačném případě budou nuceni vybombardovat strategické body ostrovní infrastruktury.

Žádná reakce opět nepřišla a tak spojenci spustili masivní bombardování strategických bodů, tedy bývalé Kurvelovy chatrče a jaderné elektrárny. Během bombardování se jim podařilo zasáhnout také rezavějící české dělo, díky čemuž se konečně otevřela skulina v protivníkových bojových liniích. Nadšení alianční vojáci následně vtrhli do povstalecké oblasti, v nadšení

pokáceli oba stromy a nakonec našli tělo mrtvého Mariána Kurvela v jeho septiku. Dohady o tom, který z hrdinných vojáků jej zabil, ukončila až pitva, která dokázala, že byl diktátor v době invaze již několik měsíců mrtev, což způsobilo několikaměsíční embargo na dodávky potravinové pomoci.

V zemích NATO se stále více ozývaly protestní hlasy proti účasti aliančních vojsk na ostrově Svatého Muhehe. Ty nakonec posílily do takové míry, že americký prezident naznal, že je situace neudržitelná, a rozhodl se nechat obyvatelstvo ostrova svému vlastnímu osudu.

Tehdy Řitík konečně vylezl ze svého bunkříčku a rozhlédl se po spálené krajině bez života, která jej obklopovala. Zatetelil se radostí. Konečně byl jediným a nezpochybnitelným vládcem ostrova Svatého Muhehe.

„Kapitánčin deník, 15. března 2035.“

První kontakt s obyvatelstvem Lira C48 potvrdil naše předchozí poznatky. Lirané neznají koncept násilí. Na celé planetě není jediný predátorský živočišný druh. Všechny druhy se zde živí nektarem rostlin, obzvláště nektarem jedné dvoumetrové rostliny s obřími fialovými květy.

Kontakt sám o sobě neproběhl úplně ideálně. Můj stisk ruky velmi zmátl vůdce delegace, která nás přišla uvítat. Ačkoliv ruku mi nabídl sám, za přátelské gesto zde zřejmě slouží pouze letmý dotek, nikoliv stisk.

Nektar, kterým nás přivítali, chutnal trochu jako naše jahody, ale hned u dvou členů výpravy způsobil prudkou alergickou reakci, takže museli být transportováni zpět na loď.

Největší chybou bylo, když se Čajkovský, náš vědecký důstojník, který býval v civilu botanikem, rozhodl vzít s sebou vzorky místní flóry. Jeho nadšené trhání rostlin vyvolalo v Liranech takovou hrůzu, že se celá jejich delegace rozutekla. Její členové se byli ochotní k nám znovu přiblížit až ve chvíli, kdy byl Čajkovský odeslán zpět na loď.“

Ozvalo se zaklepání na dveře kabiny.

„Jo?“ řekla jsem nahlas, aby to bylo za dveřmi slyšet, a ručně vypnula nahrávání.

„To jsem já,“ odpověděl Juri Tramollani, můj první důstojník a dlouholetý známý. Měli jsme spolu toho večera domluvenou partii šachu.

„Pojď dál.“

Juri vstoupil do kabiny.

„No výborně, už stoj,“ usmál se, když uviděl připravenou hrací desku, „jsem tě přes dveře slyšel, jak sis tady povídala. Zase trpíš samomluvou, co?“

Jen jsem se zasmála. Juri samozřejmě moc dobře věděl, že jsem nahrávala deník.

„Vidíš, to je vtipný,“ řekl Juri, zatímco schoval dva pěšce za záda, „tenhle nevinnej vtípek by tam dole nejspíš vůbec nepochopili.“

„Myslíš, že by to pro ně bylo násilí?“ odpověděla jsem otázkou a ukázala na levou ruku.

„Máš bílý,“ zakroutil hlavou, „vybrala sis vůbec někdy černý? Tě podezírám, že podvádíš. A jinak jo, myslím, že by to pro ně bylo násilí.“ Vrátil pěšce s bouchnutím na místo a otočil hrací plochu bílými ke mně.

„No jasný, že podvádím,“ odvětila jsem a začala hru, „jsem telepatka. Cpu ti do hlavy černý figurky,“

„Jo, tak proto mě tak často bolí hlava.“

„Co?“

„No, tak když mi do ní každé den cpeš figurky...“

„Jo tak.“

„Jé, tenhle tah, to byla pěkná blbost,“ sebral mi střelce, kterého jsem naprosto nepochopitelně zapomněla nekrytého.

„Pche, to byla taktika.“

„Jo, to určitě. Si říkám, kdyby ti dole viděli šachy, tak by asi taky hnedka utekli, co?“

„Myslíš? Vždyť to, že kůň vyhodí střelce, neznamená, že ho rovnou rozdupal, ne? Třeba ho mohl, nevím, láskyplně olíznout, a střelec z toho byl tak nadšený, že mu za to uvolnil svoje políčko.“

Oba jsme se rozchechtali.

„No dobrý,“ pokračoval Juri, „jenže my už pácháme násilí jenom tím, že se vzájemně snažíme porazit. Necítla ses nepříjemně, když jsem ti toho koně sebral?“

Juri se usmíval, zřejmě mu to přišlo jako veselá myšlenka. Mně ale ne.

„Co je s tebou?“ zeptal se, když viděl můj vážný výraz, „vždyť v klidu, prostě je nebudeme učit šachy.“

„Což o to, šachy,“ odpověděla jsem nepřítomně a zvažovala, jestli mám Jurimu vzít pěšce, kterého mi nastavil, „ale celá naše kultura je plná násilí. Vlastně bez něj neumíme žít. Jakmile na Zemi oznámíme tenhle objev, poletí sem další expedice. Dokážeš si představit, co jim můžeme způsobit? Ať se budem snažit sebevíc, stejně jim jejich ráj nenávratně zničíme.“

„Neblázni, tak hrozný to s náma zas není. A sebereš mi toho pěšáka, nebo ne? Už tady o tom přemýšlíš aspoň minutu.“

„Já nevím, přemýšlím, co by se stalo, kdybych se rozhodla vyhnout násilí a nevzala ho.“

„No to je jasný. Sebral bych já toho tvýho a pokračoval na krále.“

„Taky bychom se mohli dohodnout, že si nebudeme brát žádný figurky.“

„No to by byla dost nuda, ne?“

„No právě.“

Juri se opřel v křesle a měřil si mě ironickým pohledem: „Řekl bych, že ti hrabe, kapitánko,“ oznámil mi pak, „seš člověk, ne Liran. Nemůžeš celej život poletovat z květu na květ a zpívat sladké písne o lásce.“

Chvíli jsem přemýšlela, a pak jsem pěšce vzala.

„Kapitánčin deník, 13. března 2035.

Po značných obtížích jsme dorazili k planetě Lira C48. Celou soustavu naplňují elektromagnetické bouře, které nám zásadním způsobem poškodily navigaci a senzory. Dokonce smazaly obsah černé skříňky. Kolonizační loď by zde neměla nejmenší šanci.

Planeta samotná je zklamáním. Oproti původním spektroskopickým analýzám se ukázalo, že je v raném stádiu vývoje, s masivní tektonickou činností. Uhlovodíky, které se objevovaly v analýzách, pocházejí převážně od jednobuněčných živočichů.“

Zastavila jsem nahrávání, abych se mohla plně soustředit na falšování záznamů. Až když jsem si byla jistá, že ve složce Lira C48 je kopie planety Lira C42, doplněná o biotopy nalezené na Liře C43 a B21, pokračovala jsem dál:

„Kapitánčin deník, 15. března 2035.

Všichni tři členové výpravy, která se vydala na povrch, onemocněli neznámou chorobou. Při dekontaminaci nebyla objevena, takže se obávám, že jsme jí během těch dvou dní byli vystaveni všichni. Tedy s výjimkou Cermana, který byl po celou dobu v dekompresní komoře. Na můj rozkaz se odteď bude po lodi pohybovat výhradně ve skafandru.

Kapitánčin deník, 16. března 2035.

Stav všech tří nakažených členů výpravy je kritický. Příznaky nemoci se objevily u dalších dvou osob.

Kapitánčin deník, 17. března 2035.

Vědecký důstojník Čajkovský zemřel. Lodnímu lékaři Vishnavayovi se stále nedaří patogen izolovat. Nemoc se objevila u dalších pěti členů posádky, včetně Cermana. Jak se k němu virus dostal, je záhadou. Byl by to první patogen, co by dokázal proniknout skafandrem.

Kapitánčin deník, 18. března 2035.

Remek a Tramollani jsou mrtví. Většina posádky vykazuje známky nemoci.“

Podívala jsem se na Juriho mrtvolu, která ležela na hromadě ostatních. Taký jsem mu nemusela prostřelit zrovna hlavu. Bude trvat hodiny, než z toho křesla vyčistím jeho mozek. Ale co, zas to s tím čištěním nemusím přehánět. Jestli se nepletu, nikdo prázdnou loď postiženou smrtícím virem příliš zkoumat nebude. Nejspíš ji rovnou odpálí.

„Kapitánčin deník, 23. března 2035.

Posádka je mrtvá a já cítím, že jsem nakažená také. Naprogramuji proto autopilota, aby doletěl do Sluneční soustavy a odeslal sesbíraná data rádiem. Až bude naprogramován, provedu řízenou dekompresi, při níž všechna těla i se mnou vyletí do vesmírného prostoru. Snad se tím podaří zničit i virus.“

Podívala jsem se skrz výhled z můstku na krásnou modrozelenou planetu, která ani trochu neodpovídala záznamům v počítači, mluvících o proudech lávy a smrtících patogenech.

„Nebojte, žádná násilná bestie vám už neublíží,“ poslala jsem myšlenku jejímu šťastnému obyvatelstvu a vydala se k výstupní komoře, kde už na mě čekala hromada mých kolegů.